

рани сърцето!

— Не само молба, ами кога излѣза и видя напреде си бѣла книга, ще напиша една огнена статия противъ този бездѣлникъ, който не е хваналъ презъ живота си нито една мишка, а лапа само крилати души. Като напиша статията, ще я изпратя да я напечататъ въ нѣкой вестникъ... Сега попѣй ми малко!

Орѣхчето отваряше човка и почваше да чурулика. Перото гългаше звучигѣ, както пчелата гълта цвѣтния прашецъ. На този свѣтъ то обичаше най-много милувката на слънчевия лжчъ и звуковетѣ на пѣсенята.

— Дано, — въздишаше то, — книжаринѣтъ ме продаде на нѣкой богатъ човѣкъ, който има радио. Денемъ ще работя, ще шаря по бѣлитѣ листове, ще пиша неуморно писма, а нощемъ ще почивамъ мирно на масата и ще слушамъ по радиото гласове на пѣвци отъ Неаполь, отъ Парижъ, отъ Москва и отъ Копенхагенъ. Ахъ, дали съмъ родено отъ фабриката съ късметъ!

— Чудно нѣщо си ти! — думаше му орѣхчето, — седишъ и слушашъ, а нищо не ядешъ. Какъ живѣешъ безъ храна, не мога да разбера.

— Мене не ми се яде, ала ми е жѣдно, — отговаряше перото.

— Че какво искашъ да пишешъ?

— Мастило.

Тогава птичката отлиташе до съседното лозе, донасяше едно черно гроздово зърно и го търкаляше къмъ перото:

— Пий гроздовъ сокъ — той е черъ като мастило.

Зърното опираше до стѣклото и не можеше да мръдне по-нататкъ.

— Бутни го по-насамъ! — викаше перото.

— Не мога, защото стѣклото прѣчи.

— Счупи го!

Орѣхчето почваше да удря стѣклото съ криле, кълвѣше го съ човка, но нѣмаше сили да го счупи. Уморено то се дигаше къмъ гнѣздото си и почваше да жумоли на пилено си. А доле котакѣтъ се облизваше.

Единъ день птичката се върна развълнувана.

— Какво има? — попита перото.

— Остави се, голѣма новина! Утре ще пристигне въ нашия градъ царѣтъ. Бѣхъ кацнала на една вейка до отворения прозорецъ на кметовата канцелария. Чухъ го като рече на съветниците си: — „Гласете се утре да се отсрамиме на царя!“... Нали направиха желѣзенъ